

vil en større Ulighed fremkomme paa mange Steder, idet nemlig Kornet beregnes til Afdrag i Hjemme-Indtægten efter Gjennemsnittet af de 20 Aars Kapitelstart, der saa ofte omhandles i Lovudkastet, hvortilmod det udbetales efter den virkelige Kapitelstart; men derimellem vil i Regelen blive en større Difference end den $\frac{1}{5}$, som er afdragen ved Beregningen af Offer og Alkidentiser samt Præstegaards-Uvlingen. Det er en indviklet Historie, og det skal ikke forundre mig, at de ærede Herrer ikke ganske have kunnet følge den; men jeg troer, at man, hvis man senere vil overveje det, vil finde det rigtigt. Der bliver nu altsaa det Spørgsmaal at afgjøre, om det tør antages, at Lyften til hyppig Forslyttelse ikke vil gjøre sig gjældende i Fremtiden. En Dæmper paa denne skulde være Nedgangen i Alderstillæg. Ved 10 Aars Anciennetet gives i Alderstillæg 50 Tønder Korn, ved 15 Aars 100 Tønder og ved Forslyttelse tabes 5 Aars Anciennetet. Deraf fremgaaer, at naar en Præst har 20 Aars Anciennetet, berøres han aldeles ikke af denne Bestemmelse, thi han vil jo, om han ogsaa forflyttes, beholde 15 Aars Anciennetet tilbage, og derved har han de 100 Tønder Korn i Tillæg. Mangler han ogsaa noget i 20 Aars Anciennetet, vil det nye Tillæg dog komme efter en kort og bestemt beregnelig Tid. Jeg troer derfor ikke, at denne Bestemmelse vil være tilstrækkelig til at afholde fra hyppig Forslyttelse. Nogen Forslyttelse maa naturligvis finde Sted; at en Præst forflyttes en Gang fra sit første Kald til et andet større, vil jeg ansee for givet, det maa være nødvendigt. Jeg skal ligeledes indrømme, at der kan gives særegne Omstændigheder, under hvilke det gjøres ønskeligt, at en Præst forflyttes; men jeg vil henstille, om der ikke kunde være Anledning til at opstille en anden Regel ved Forslyttelse anden Gang, f. Ex. den, at Ancienneteten da bortfalder.

Mourier-Petersen: Jeg skal begynde med at udtale som den ærede Rigsdagsmand, der nu fatte sig, at der er vist Ingen, som vil kunne nægte, at de nuværende geistlige Lønningsforhold lide af bethdelige Ulemper, idet der, som bekendt, finder stor Ulighed Sted med Hensyn til Lønningen af de forskjellige

Præsteskald. Nogle ere nemlig saa høit lønne, at ingen af Statens øvrige, selv de høieste Embedsmænd have en tilsvarende Løn, medens andre ere saa usfelt aflagte, at de end ikke have et tarveligt Udkomme for en Familie. Forsaa vidt nu Lovudkastet har sat sig til Opgave at fjerne dette Misforhold, hvorved tillige den hyppige Forslyttelse, om hvis Skadelighed der ikke kan næres nogen Tvivl, kan fjernes, saa er det en Beskræbelse, som vistnok maa fortjene al Anerkjendelse, men som Maaden, hvorpaa dette er udført, ere Meningerne vistnok høit forskjellige, og hvad mig angaaer, maa jeg beklage, at jeg ikke seer mig istand til at tiltræde den af Lovudkastet opstillede. Min Hovedindvending mod Lovudkastet er den, at Reformen strækker sig langt videre, end den efter min Formening burde, og at som Følge deraf hele Ordningen efter Lovudkastet bliver i høi Grad vanstelig og indviklet. Man vil af Lovudkastet have bemærket, at Reformen rammer Landets samtlige 897 Præsteskald, at disse hver især ere fordeelte i sex bestemte Klasser, og at der til Grund for denne Fordeling ligge deels statistiske Oplysninger med Hensyn til Indtægterne, som vistnok ere mere eller mindre paalidelige, deels andre bestemmende Faktorer, saasom Indvaanerantal og Areal, som vistnok tildeels kunne være berettigede, men dog altid noget usikre til derpaa at begrunde en saa gennemgribende Reform som den foreslaaede i det Bestaaende. Men Spørgsmaalet bliver da, om det er muligt at opnaae de Goder, som Lovudkastet har tilsiget, uden nepot ved en saa gennemgribende Reform. Jeg troer, at Spørgsmaalet maa bevares bekræftende, og jeg er bleven bestyrtet heri deels ved det Lovudkast, som den høitærede Minister forelagde Landstinget i næstforrige Session, som havde til Overkrift: „Nogle Bestemmelser med Hensyn til Præsternes Lønning“, og dernæst ved et nylig udkommet Skrift af en anseet Geistlig, som vistnok vil være adskillige af de Herrer bekendt, og som har til Overkrift: „Om Landsbhypræsternes Lønning.“ Jeg skal tillade mig nærmere at betegne den Vej, man efter min Formening hellere burde være gaaet, og hvorved det store Apparat, nuværende Lovudkast tilsigter, bethdelig vilde være formindsket, medens de samme